

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN
CARR

*Suevi, mis
avaldas
mõju*

Robyn Carr
The Summer That Made Us
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viies

Copyright © 2017 by Robyn Carr
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05344118
ISBN 978-9949-82-233-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Margaret O'Neill Marburyle,
kelle sära ma sügavalt imetlen
ning kellel on erakordne mõistus ja sarm.
Täna sind kogu südamest!

Esimene peatükk

Charlene Berkey oli muserdatud. Tema televisioonikarjäär oli ootamatult läbi saanud. Ta oleks pidanud selleks paremini valmistuma – reitingud olid juba mõnda aega langusteel ja päevaste jutusaadete menuskus vähenemas, aga ta oli lootnud, et *tema* saade peab vastu. Tähtsad ülemused olid talle kinnitanud, et kõik on hästi. Ja siis saate vähimagi hoiatuseta kavast maha võtnud. Nad ei jätnud talle valikuvõimalust. Talle ei pakutud tööd isegi ilmateadustajana. Ta oli neljakümne nelja aastaselt töötu ning tundis end liiga vanana, et tööturul konkureerida.

Olukord tõi pinged ka tema suhtesse. Michael, kes oli harilikult väga tundlik mees, ei paistnud mõistvat, kuidas säärane sündmuste käik Charlene'i enesehinnangut ja minapilti mõjutab. Charlene tundis end üdini hirmunud ja kasutuna. Tal polnud aimugi, mida tulevik toob.

Vähe sellest, tema neljakümne kahe aastasel õel Meganil oli neljanda staadiumi rinnavähk. Hiljuti siirdati õele koletisliku haiguse seljatamiseks luuüdi ja tal ei jäänud üle muud kui lihtsalt oodata.

Charley langetas kiire otsuse. Ta tahtis ootamatult sülle kukkunud vaba aja õega veeta. Ta haaras telefoni.

„Ma tahan järvemajja,“ teatas Meg. „Nagu vanasti, kui olime lapsed. Tahan säraval suvehommikul ärgata, istuda paadisillal, vaadata päikesetõusu ja kalade hüplemist, näha kalureid paadiga veel hulpiimas ja ootamas, millal näkkab. Tahan mõelda terve suve sellele, milised me olime – kuus väikest blondi, kehad pruunid nagu šokolaad. Olime poolpaljad, räpased nagu koerad, õhetavad, õnnelikud, terved ja tugevad. Läksime magamiskottidega verandale ja itsitasime suviselt umbsete hilisõhtuteni.“

„Samal ajal järasid sääsed meid elusalt,“ täpsustas Charley.

„Ma ei mäleta, et sääsed oleksid mind lapsepõlves häirinud.“

„Sind näriti kõige rohkem,“ meenutas Charley. „Sa nägid välja, nagu olnuks sul tuulerõuged.“

„Ma tahan järve ääres suvitada.“

„Jumala eest, ei! See paik pole enam selline nagu sinu mälestustes,“ tõrkus Charley. „Maja on kindlasti elamiskõlbmatu. Meie perekond hülgas selle juba aastaid tagasi. See on vana, Meg. Vana ja hooletusse jäetud. Usun, et maja sureb aeglast surma.“

„Sel juhul on meid kaks,“ kostis Meg.

„Palun ära ütle nii,“ anus Charley.

„Ükskord hiilisime Johniga sinna,“ tunnistas Meg. Ta viitas oma lastearstist abikaasale, kellega oli juba kaksteist aastat abielus olnud. Nad olid täiuslik paar, kui välja arvata põgus lahusolek paar aastat tagasi. „Maja oli väsinud moega ja vajas kõpitsemist, aga... oi, Charley, see tõi mulle nii ilusad mälestused meelde! Maja võis ju koos perega alla käia, aga järv on endiselt imekaunis ja rahulik.“

„See on sinu arstist ja haiglast väga kaugel,“ manitses Charley.

„Ongi parem. Mul on mõlemast kõrini. Tahan puhata ja rahu olla.“

„Ja sa arvad, et ema tahte vastaselt järvemajja naasmine aitab sul rahu leida?“ küsis Charley.

„Tead mis! Mul on täiesti suva. Bunny suri kakskümmend seitse aastat tagasi. Kui ema tahab elu lõpuni kannatada, siis mida mina saan teha? Louise'il on aeg mõista, et ta ei ole maailma naba.“

„Ta hakkab kindlasti sõrgu vastu ajama,“ oletas Charley.

Megan naeris. „Keda see huvitab?“

„Mul ei ole võtit,“ teatas Charley, keeldudes küsimusele vastamast. „Aga sul?“

„Võtit pole vajagi, Charley. Verandaaknad pole isegi lukus. Või on lukud mädanenud ja kasutud. Me võime sisse murda ja need uutega asendada.“

„Ta laseb meid vahistada.“

„Oma sureva tütre? Töötu ja kodutu tütre?“

„Sa ei ole suremas! Ja ma ei ole kodutu – ma lihtsalt annan oma maja üürile, et saaksin koos sinuga aega veeta.“

„Aga sa oled töötu...“

„Ainult praegu,“ lausus Charley. „Jään sinu juurde nii kauaks, kuni su tervis hakkab paranema. Ja saad tugevamaks. See juhtub kindlasti.“

„Järve ääres,“ lisas Megan.

„Jessas küll...“

„Tunnista, et sinagi kibeled sinna tagasi minema. Nii-öelda kuri-teo sündmuspaigale. Võib-olla suudame üht-teist välja selgitada...“

„Mida nimelt?“ küsis Charlene. „Väljas oli torm. Bunny uppus. Minul olid juba siis pahandused kaelas, ehkki ma seda ei teadnud. Onu Roy oli oma järjekordse uue võimaluse kihva keeranud ja uttu tõmmanud. Ema ja tädi Jo ei rääkinud teineteisega. Kui nad ei suutnud teineteist raskel ajal toetada, varises terve perekond kokku nagu doominoklotsid.“

„Ja kogu selle jama kutsus esile Bunny õnnetus?“ kahtles Meg. „See ei saanud olla ainuke probleem, sest vastasel juhul oleks ema lasknud tädi Jol end trööstida. Nad olid väga lähedased!“

„Jol polnud sel ajal kuigi palju pakkuda,“ meenutas Charley. „Mees hülgas ta vaese ja murtuna. Ema paistis tädi Jod süüdistavat. Tal oli alati mõni süüdlane välja pakkuda. Meie, lapsed, kannatasime sellepärast, kuid mina olen sellega leppinud – olime üdini mittetoimiv perekond, kes pidanuks abi otsima.“

Charley oli sageli juurelnud, kuidas nende pere võinuks hävingust pääseda. Oli teada, mis valesti oli läinud – vaene väike Bunny sai surma. Ent saladuseks jäi, kuidas kõik pärast seda nii viltu vedas. Võib-olla just sellepärast oligi Charley jutusaade nii suurt edu saavutanud – ta otsis vastuseid. Tal oli olnud San Franciscos tosin aastat oma telesaade ning väljaõppinud ajakirjaniku ja psühholoogina eelistas ta saatekülalisi, kes teadsid midagi häiritud inimestest ja suhetest. Tema saade oli olnud väga populaarne.

Ja nüüd võeti see kavast maha. „Ma tahan tagasi minna,“ ütles Meg. „Tahan teada, kas suudan midagi meenutada.“

Näed, mõtles Charley. Iga pereliige oli Bunny ootamatule hukkumisele isemoodi reagerinud – Megan oli selle lihtsalt unustanud. Suuremat osa viimasest suvest järve ääres tema jaoks lihtsalt ei eksisteerinud. Õde oli siis alles viieteistkümneaastane. Arst nimetas seda närvivapustuseks, mis olevat niisugustel asjaoludel täiesti mõistev. Megan pandi haiglasse ja topiti ravimeid täis. Ta ei jäänud sinna kauaks, vaid tuli varsti koju ja tundus pealtnäha endine, kui välja arvata üks erand – ta ei mäletanud oma elust peaaegu tervet aastat. Aja jooksul meenusid talle infokillukesed, kuid juhtunust ei räägitud kunagi.

Berkey-Hempstedi perekond oli mahavaikimises väga osav.

„Kas arvad, et kui pärast kahtkümend seitset aastat järve äärde lähed, tuleb kõik jälle meelde?“

„Ei,“ kostis Meg. „Ma arvan, et mulle meenuvad sealsed ilusad suved. Usun, et mulle meenub meie õnnelik lapsepõlv. Suurem osa sellest. Usun, et see mõjub tervendavalt. Lõõgastavalt ja tervist turgutavalt. Ma tahan kuulda partide prääksumist, paatide loksumist järvel, laste hääli maanteeäärses laagris, ülemeelikuid teismelisi, kes teispoole järve abaja ääres pidutsevad. Abajas on kindlasti alles.“

Charlene mäletas, kuidas oli käinud järvemaja lähedal teekäänaku taga lahesopi äärsel rannal pidutsemas. Ta oli siis kuueteistkümneaastane. „Loodetavasti on keegi sinna ilusa suure maja ehitanud,“ lausus ta. „Või parkimisplatsi.“

„Mina loodan, et see paik ei ole muutunud...“

„Kas sa tõesti loodad seda?“ küsis Charley.

„Seda, ja mitte midagi muud.“

Charley teadis, et tal pole valikut, sest tal polnud õigus vähihaigele õele midagi keelata. „Pean sinna sõitma,“ ütles ta. „Enne kui saame sisse kolida, tuleb maja elamiskõlblikuks muuta. Peaksin Michaelit meie plaanist teavitama ja Ericuga rääkima...“

„Kas Michael teeb sellest numbri?“ tahtis Meg teada.

„Ma ei näe põhjust, miks ta peaks seda tegema. Ta toetab mind kindlasti, sest ta armastab sind. Võib-olla näpistab ta koguni veidi aega, tuleb meile külla ja võtab Ericu kaasa.“

„Sinul ja Michaelil on ikka kõik hästi, eks?“ uuris Megan.

„Muidugi! Miks sa küsid?“

„Ma ei tea,“ vastas Megan. „Sul tundus ebamugav olevat, kui ma tema kohta küsisin.“

Charlene puhkes naerma. „Vabandust. Praegu on kummaline aeg. Mul ei ole töökohta ja kodu, mul pole aimugi, mis saab edasi. Minu ainuke kodu on Michaeli maja Palo Altos. See ei peaks nii suur muutus olema, aga on ikkagi.“

„Tunned vist esimest korda elus, et pead kellestki sõltuma,“ oletas Megan.

„Võib-olla tõesti,“ nentis Charlene. Aga asi polnud selles. Ta oli Michaeliga tülis. Nad läksid riidu. Abielu ja muude asjade pärast.

Charley Hempstead kohtus Michael Quincyga, kui oli kahekümne kahe aastane ja mees kolmekümne kahene. Sellest pidi saama lohutussuhe, mitte kakskümmend kaks aastat kestnud armulugu. Charley oli oma noore elu jooksul nii mõndagi kogunud: saanud seitsmeteistkümnepäevase vallaslapse, kelle oli kasuperre loovutanud, käinud Californias ülikoolis – et emast võimalikult kaugele pääseda – ning pidanud arvukaid poiss-sõpru, kes kõik olid mõtetud tudengipoisid.

Michaelil polnud sugugi paremini läinud. Kui nad kohtusid, oli mees kolinud lahku abikaasast, kellega oli kuus aastat abielus olnud. Lahkumine oli kibe ja lahutus töötas rämpseks kujuneda. Ta oli politoloogiprofessor, kes pääses pealiskaudsest armastusest ja kibestunud abielust. Ent teisest küljest oli Michaelil hea meel, et tal polnud lapsi, kes oleksid lahutuse pärast kannatanud, ehkki ta muretses, et ei saa iialgi isaks. Tema oli lapsi soovinud. Naine aga mitte.

Nii Michael kui ka Charlene olid alustanud suhet, arvates, et sellest kujuneb lihtsalt väike jõnksatus radariekraanil, aseaine, kuniks mõlemad toibuvad ja jõudu koguvad. Ent kirm oli nende plaanid sassi ajanud. Noor nägus professor Michael, kellest kõik naistudengid olid sisse võetud, armus Charleysse. Ja Charley armus temasse. Nad kolisid juba mõne kuu pärast Berkeleys asuvasse väikesesse korterisse elama. Nad lihtsalt lobisesid, arutlesid asjade üle, lugesid ja armatseid lakkamatult. Nad ei abiellunud – algul Michaeli eelmise abieluga seotud komplikatsioonide pärast ja hiljem seetõttu, et Michael oli abielus pettunud ega tahtnud suhet rikkuda. Kui Charley enda vastu aus oli, siis tahtis ta erineda. Kaasaegne olla. Ja tal polnud midagi ema väljavahastamise vastu. Asjaolu, et ta oli mõni aasta hiljem kogemata rasedaks jäänud, ei muutnud suurt midagi. Selleks ajaks oli Michaeli lahutus jõustunud, vara jagatud ja mees ostnud väikese, ent trendika maja Palo Altosse, kus ühine laps üles kasvatada. Olid 1990ndad – sel ajal oli kombeks koos elada ja lapsi saada. Naised said ka üksi lapsi, ilma liigse hukkamõistuta. Niisiis töi Ericu sünd Michaelile, kes oli kartnud mitte kunagi lapsi saada, ja Charley, keda oli sunnitud ühest lapsest loobuma, palju rõõmu.

Michael soovis ühel päeval ikkagi abielluda, tõestamaks, et nende pühendumine teineteisele on tõeline, kartmatu ja püha.

„Püha?“ oli Charley naerdes küsinud. „Millal sa usklikuks hakkasid?“

„Pean silmas seda, et ma ei karda eluaegset töötust anda. Ma tahan seda teha. Kunagi.“